Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1872.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young

i Salt Lake City den 21de April 1872.

(Fra „Deseret News".)

Min Hilsen til de Sidste-Dages Hellige — God Morgen!

(Forsamlingen svarede: „God Morgen.")

Hvordan har I det?

(Forsamlingen: „Meget godt.")

Hvordan er Eders Tro idag?

(Forsamlingen: „Stærk i Herren.")

Hvorledes synes I, jeg seer ud efter min lange Huusarrest?

(„Udmærket," lød Svaret.)

Jeg agter ikke at tale ret meget idag; jeg talte lidt igaar i Profeternes Skole, men jeg fandt, det anstrengte mig formeget. Jeg vil kun sige nogle faa Ord. Guds Sons Evangelium er det kosteligste, vi eie. Min Tro paa Evangeliet er ikke svækket i mindste Maade. Jeg skal besvare nogle af de Spørgsmaal, som jeg veed, mange af Eder gjerne vilde gjøre mig. Mange ønske udentvivl at vide, hvorledes jeg har følt i den forløbne Vinter og dette Foraar. Jeg har havt det ganske fortræffeligt. Jeg har nydt den Velsignelse at kunne hvile mig, og I, som kjende mig og min offentlige Talen, kunne vistnok mærke, at min Røst er ikke saa kraftig som den pleiede at være; jeg trængte til Hvile. Jeg føler vel i mit Legeme og endnu bedre i min Aand. Jeg har Intet at beklage mig over, Intet at finde Feil ved, ingen mørke Reflektioner, thi alt hvad som er hændt er skeet efter hans Viisdom, der styrer og leder alle Ting.

Hvad min Behandling i Vinter angaaer, har den været meget god, meget behagelig. Min Fangevogter har viist sig som en sand Gentleman. Jeg har ikke et Ord, ikke en Hvidsken, ikke en Tanke at yttre mod ham. Han har været fuld af Artighed, Omhyggelighed, Tænk-

somhed, aldrig paatrængende, men altid rede til at høre, og jeg troer, at han i Fremtiden vil være fuldkommen villig til at lytte til sin Fanges Raad. Dette skylder jeg Kaptain Isaac Evans at sige. Ja jeg vil sige Eder, mine Damer og Herrer, I, som troe at forstaae Eder paa Etiketten, jeg har aldrig truffet Nogen blandt alle mine Bekjendte, som besidder mere Takt og Finfølelse end Kaptain Evans. Han har passeret forbi mit Vindue hver Morgen ved Frokosttid hele Vinteren, og ligeledes hver Eftermiddag; han har spadseret paa Fortoget udenfor mit Kontor og paa den anden Side af Gaden, og ikke en eneste Gang har jeg grebet ham i at kige ind ad mit Vindue for at see hvem sad der. Han har aldrig kiget ind i mit inderste Værelse, uden naar jeg invigiterede ham, aldrig. Kunne I sige det om de fleste andre Gentlemen? Det bliver vanskelig.

Jeg har Intet at sige om Unionsembedsmændene og deres Haandlangere. Hvor meget Evne, Kraft og Leilighed maatte jeg besidde for at kunne brændemærke dem saa meget som de selv have gjort? Jeg har hverken Evne eller Villie, følgelig har jeg Intet at sige angaaende dem. Deres Handel ligger udbredt for al Verden og for Himlen. Herren har kjendt Menneskenes Børns Tanker og har derfor ledet alting til sit Navns Forherligelse og til Velsignelse for dem, der troe og lyde Kristi Bud. Da de tog sig for at udstede en Arrestordre mod Eders ringe Tjener (og jeg havde Underretning derom paa Forhaand), sagde jeg til mine Brødre, at disse Mænds Bestræbelser vilde ikke nytte dem Noget, og at det Hele vilde blive til Vind. Blev det saa? Saaledes forekommer det mig.

Har De Intet at sige, Broder Brigham, om de Forenede Staters Høiesteret? Jo, et Par Ord. Det glæder mig at erfare, at der endnu findes Mænd i Regjeringen, som ere for høisindede og rettænkende til at bøie sig for sekteriske Fordomme og lytte efter sneverhjertede Præsters Hyl eller Saadannes, som søge deres Tilflugt i Sektismens Nøddeskal. Jeg er lykkelig ved at see, at der endnu findes Mænd af Ære, Dømmekraft, Retsind og Upartiskhed i Landet; Mænd, der betragte en Sag, som den er, og dømmer derefter uden Hensyn til Parti eller Folk. Jeg er taknemlig til Herren, at dette er Tilfælde. Have disse Mænd dømt i Favør af de Sidste-Dages Hellige? Ja, og hvorfor? Fordi de Sidste-Dages Hellige vandre paa Sandhedens Vei; fordi de kæmpe for Lov og Ret, for Retfærdighed, Barmhjertighed og Broderlighed, følgelig staae de paa den Almægtiges Side. Troe I, jeg vilde takke en Jurist, for at frikjende en Sidste-Dages Hellig, naar han var skyldig, og domfælde en Methodist? Nei, jeg vilde foragte ham i mit Hjerte. Jeg vilde maaske see paa ham med Medynk, og uden Vrede eller Bitterhed beklage hans Kortsynethed; men om han var en kundskabsrig og skarpsindig Mand, vilde jeg ligesaa hurtig og ubetinget bryde Staven over ham for at frikjende et brødefuldt Medlem af vort Samfund som en brødefuld Methodist. En Mand, der er hædret med et Tillidshverv som Præsident for de Forenede Stater, som Guvernør for en Stat eller et Territorium, som Dommer i Retten eller som Medlem af en lovgivende Forsamling, der vilde nedværdige sig til snevre, ensidige Partihensyn, er ikke sin Plads værdig. Som jeg sagde forrige Sommer til en Gentleman her, der holdt politiske Taler overalt i Landet, forfegtende sin Ret til Præsidentværdigheden i Washington: den, der ivrigst higer efter et Embede, er mindst skikket for det. Maaskee jeg gjorde feil i at sige saa, thi uagtet det er sandt som

almindeligt Princip, er det maaskee ikke altid saa i ethver enkelt Tilfælde. Nogle ønske maaskee et Embede for at udrette noget Godt, da de see Andre misbruge deres Stilling. Det er Alt hvad jeg ønsker at sige om den Sag.

Jeg vil sige nogle faa Ord med Hensyn til Emigrationsfondet. Maaskee der er bleven sagt en heel Deel i denne Konference om de Fattiges Indsamling; om saa er, har jeg i alle Fald ikke hørt Noget derom. Jeg har ikke hørt, at Nogen er kommet frem og har tegnet sig for et Tusind Dollars eller to. Ved Konferencens Begyndelse skjenkede jeg 2000 Dollars til de Fattiges Udfrielse, men jeg har ikke hørt, at Andre have tegnet sig for Noget. Hvordan kan det være? Det er meget sandt, at vi have samlet mange Hellige, og naar de komme hid og erhverve sig lidt af Livets Goder, vil den verdslige Aand besnære Nogle af dem i den Grad, at den fordriver Evangeliets Aand. De glemme deres Gud og deres Pagter, fæste deres Hu paa Jordens forgængelige Ting, jage efter Rigdom og tabe tilsidst Troen; men vi gjøre bedre i at samle ni Uværdige, end at forsømme den tiende, som er værdig. Om de komme her, falde fra og blive vore Fjender, ere de dog i Herrens Haand, og eftersom deres Vandel er, ville de erhverve sig evigt Liv eller evig Fordømmelse. Det er vor Pligt at gjøre Alt hvad vi kunne for de Gode og for de Daarlige, for de Vise og for de Uforstandige. Det er vor Pligt at prædike Evangeliet for Jordens Nationer, at udpille de Rene af Hjertet og at række en hjælpsom Haand til de Fattige og Trængende — at undervise, raade og lede dem, og, naar de ere hjemsamlede, lære dem, hvorledes de bør leve, hvorledes de skulle tjene Gud, hvorledes de skulle skaffe sig Livets Fornødenheder og hvorledes de skulle prise deres himmelske Fader under Nydelsen af samme.

Naar jeg betragter Jordens Indbyggere og seer deres Svaghed, Udygtighed, Kortsynethed og jeg kan sige, den mageløse Daarskab, som lægges for Dagen af Fyrsterne, Regenterne og de Mægtige, de der skulde være vise, gode og ædle, naar jeg seer dem gramse i Støvet, higende og kæmpende for jordiske Ting, tænker jeg: O I Taaber, at fæste Eders Hjerte ved saadant verdsligt Tant! Idag tragte de efter verdslig Ære og Hæder, og ved den Tid Solen skjuler sig bag Vestens Bjerge, synke de udmattede og aandeløse i deres Moder Jordens Favn. Hvor er saa deres Rigdom? Tabt for evig, eller som Job siger: „Nøgen kom jeg til Verden, nøgen forlader jeg den." Fattige og forladte maae de begynde at befare en ukjendt og fremmed Sti i Aandernes Verden. De vide ikke, hvor de gaae hen, eller hvad Maalet er. Skaberens Hensigter ere skjulte for deres Blik. Mørke, Uvidenhed, Kummer og Angst beherske dem, naar de betræde det Tilkommende. Dette er Enden paa deres jordiske Liv, saavidt deres Kundskab naaer. Den Mand eller Kvinde, som lægger Jordens Rigdom og Tidens Goder i Vægtskaalen imod Evangeliets Velsignelser og Evighedens Viisdom, har ingen Øine at see med, ingen Øren at høre med, intet Hjerte at forstaae med.

Hvad er Rigdom til? Til at gjøre godt med. Lad os derfor benytte de jordiske Goder, Herren skjenker os, paa bedst mulige Maade, navnlig at opbygge hans Rige og udsprede Sandheden blandt Menneskenes Børn, saa vi kunne nyde Zions Velsignelser her paa Jorden. Menneskene i Verden stride, fegte og gramse for at blive rige, for at tilfredsstille deres Egenkjærlighed, skuppende alle Andre tilside, trædende dem paa Nakken, i vaagen Til-

stand spekulerende over, i sovende Tilstand drømmende om: „hvordan skal jeg faae Fordeel over min Næste? Hvorledes kan jeg faae ham trukken ned og selv komme op paa Berømmelsens Stige?" Dette er helt forkeert. Tænk Eder derimod en Adelsmand, der søger at gavne alle dem, der omgive ham, som prøver at bringe alle sine Tjenere, Fæstebonder og andre Undergivne op til sit Dannelsestrin, som prøver at gjøre dem deelagtige i sine Goder, som gjor sin Forstand og sine Evner frugtbringende for dem og søger at gjøre dem til sine Ligemænd. Eftersom de dannes og udvikles, uddannes han selv — han vil altid være forud for dem. Alles Øine ere fæstede paa slig en Mand, og alle hans Omgivelser føle til at udbryde: „Gud velsigne ham! Hvor jeg elsker ham! Hvor jeg fryder mig over ham! Han søger at velsigne mig, at skaffe mig Glæde, at krone mit Arbeide med Held og at gjore Verdens Goder tilgængelige for mig, saa jeg kan nyde godt af Livet ligesaavel som ham!" Men den Mand, som søger Ære og Formue paa sine Medmenneskers Bekostning, fortjener ikke at have Samfund med rettænkende Folk.

Nu et Par Ord til mine Venner Juristerne og Andre. For et Aars Tid siden raadede jeg Befolkningen i dette Territorium til ikke at søge Hjælp hos Juristerne i mulige Udestaaelser, men at afgjøre deres Sager i Mindelighed. Troe I ikke, at de vilde have sparet en god Deel Penge, om de havde lyttet til dette Raad? Og dog, see hvor det vrimler af Prokuratorer paa vore Gader! Hvad er en Jurists Opgave? Hos altfor mange er deres fornemste Higen at samle omkring sig saa Meget som mulig, og at bestille saa lidt som mulig; at give et lille Raad hist og et lille Raad her, hvorfor? For at holde deres Offre i Lænker. „Lad os ikke slippe ham, saalænge han har en Dollar i Lommen!"

Jeg vil fortælle en Anekdot. En Mand, en meget ugudelig bandende Mand, reiste til Byen med et Læs Æbler. Idet han kjørte opad en Bakke, gik Bagfjælen løs, og alle Æblerne trillede ned ad Veien. Han standsede Hesten, saae paa sine Æblers vilde Flugt og sagde: „Min bedste Ed forslaaer intet i dette Tilfælde, derfor vil jeg ikke sige et Muk." Jeg vil heller ikke sige et Ord mere, men kun sætte uredelige Jurister i Klasse med andre uhæderlige Mænd.

Verden ligger udbredt for os. Guld, Sølv og kostbare Stene ere spredte rundt omkring i Bjergene, Floderne, Markerne og i Havet — det hører Altsammen til denne Verden og det samme gjøre I og jeg. Findes der Guld nok til at gjøre hver især af os en Fingerring? Ganske vist. Kunne vi faae en Brystnaal hver? Kunne vi skaffe vore Damer Smykker og Diamanter? Findes der ædle Metaller nok til at lave Fade, Bakker, Skeer, Gafler, Knive osv. af? Ja tilvisse; der findes ædle Metaller i Overflod for alle disse Øiemed. Hvad i al Verden kjævles saa Menneskene om det for?

Tag fat systematisk og bring Metallerne ned fra Bjergene og brug dem paa bedste Maade uden at kjævles eller optrække hverandre. Verden er fuld af Guld. Om det gaaer ud af min Lomme, er det alligevel i Verden, alligevel paa denne lille Klode, som kun er et ubetydelig Produkt af Herrens Skaberkraft, et Fnug saa lille, at om vi befandt os paa Solen, maatte vi have et Teleskop, der forstørrede Millioner Gange, for at see den, og paa en Fixstjerne — jeg troer aldrig den har været seet af Nogen, undtagen af celestiale Væsner; dødelige Væsner vilde ikke være istand til at opdage den fra en saadan

Distance. Og her paa denne lille Kugle leve Menneskene i bestandig Uenighed, den Ene søgende at faae Fordeel over den Anden, Alle tragtende efter Rigdom, eller drevne af Ærgjerrighed efter at herske over Nationer, at blive Præsidenter, Konger og Regenter. Og hvad vilde de gjøre, dersom de indehavde en saadan Stilling i Samfundet? Størstedelen af dem vilde underkue deres Undersaatter og gjøre dem Livet saa surt som muligt.

Der er kun faa Mennesker i Verden, som søge at gjøre deres Undergivnes Stilling behagelig. En eller anden Gang har der været en Monark, som har søgt at gjøre sit Folk lykkeligt, men det har været et meget sjeldent Tilfælde. Troe I, at vi skulde mangle Noget, om vi Alle i Forening tog af Jordens Goder, baade af dem, som vare i, og dem, som vare ovenpaa samme? Nei vist ikke, der er nok til os Alle. I, som ere Sidste-Dages Hellige, og I, som ikke ere det, see paa Tingen som den er. Jeg haaber og beder for Eder, baade Hellige og Fremmede, at vi maae have Fred en Stund i disse Dale, saa vi kunne bygge vore Smelteovne, aabne vore Miner, anlægge vore Jernbaner, dyrke Jorden og uforstyrret varetage vor Handel og Industri.

Jeg seer at Mange af mine Naboer forskjønne deres Haver. Hvor yndigt! Der er en Have her i syvende Ward — Mr. Husseys; naar jeg kjører ud en Tour, er det mig en sand Fornøielse at see den Have. Hvormeget bedre er det ikke at varetage sine egne Forretninger, end at kjævles med sine Naboer. Forskjøn Eders Haver og Farms; pryd Eders Huse og hele vor Stad. Dette vil gjøre os lykkelige og forskaffe os Alt hvad vi behøve. Vor Jord er en god Klode; Elementerne ere gode, dersom vi blot bruge dem til vor Fordeel og paa rette Maade. Lad os derfor være tilfredse og bruge vore Evner til at styrke vor Helbred, at arbeide og gjøre det Gode vi formaae.

Nu, mine Brødre, Søstre og Venner, jeg har sagt nogle Ord om Juristerne, men jeg kunde ogsaa omtale andre Mennesker, som maaske ere ligesaa slette, thi vi kunne finde Noget at udsætte paa Alle. Lad os være ærlige, ligefremme og overbærende med hverandre medens vi leve her paa Jorden, som Herren har givet til Menneskene, for at de skulle dyrke og forbedre den til deres eget Vel og til en evig Arvelod.

Der er en stor Gjerning for os at udføre og det hedder for os at leve saaledes, at vi kunne være istand til at udføre vor Part af dette store Arbeide. Jeg siger til de Sidste-Dages Hellige, nu er det Tid for Eder at udrække Eders Haand til de Fattiges Udfrielse. Om det ikke er mere end hundrede Dollars, ere vi villige til at modtage det. Tale om, at dette Folk er fattigt! Vi blive snart saa rige, at vi ville negte at betale vore Skatter; Mange ere allerede saa rige, at de ikke længere kunne betale Tiende! Ja mange af de Rige betale meget lidt i Tiende. For nogle Aar tilbage, sagde jeg i det gamle Tabernakel om vore Kjøbmænd, der kaldte sig Sidste-Dages 'Hellige, at hvis de ikke tog sig iagt, vilde de fornegte Troen og blive fordømte, og at det vilde være yderst vanskelig for dem nogensinde at komme i Guds Rige. Hvordan er det med Resten af os? Omtrent ligedan. Men vi have en Kjøbmand her, William Jennings, som Mange have gjort Bemærkninger over. Vi ville ikke tale om hans Forretninger, men jeg vil kun sige til de andre Kjøbmænd, at han har betalt adskillige Tusind Dollars mere i Tiende, end de øvrige tilsammen. Dette skylder jeg William Jennings at sige. Vi betale Tiende af vore Handelsforeninger; jeg vilde ikke gaae ind i en For-

retning paa anden Maade end at Tiende skulde betales af Indtægterne; men dersom Kjøbmændene betale Tiende af deres Fortjeneste, maa det blive herefter, thi hidintil have de ikke gjort det. Jeg troer jo mere de fortjene, jo mindre Tiende betale de. Dog dersom I ville give Noget til de Fattige, dersom I ville hjælpe os lidt med Emigrationen, ville vi være Eder meget forbundne, men I maae see hen til Herren for Belønningen.

Gud velsigne Eder. Amen.

Konferencemødet i Stockholm

den 18de og 19de Mai 1872.

Af Zionsbrødrene vare følgende tilstede: Missionspræsident K. Peterson, Ældste A. H. Lund og Konferencepræsident E. Peterson, tilligemed hele det lokale Præstedømme fra de forskjellige Grene i Konferencen, og en stor Mængde Hellige baade fra Byen og Landdistrikterne.

Missionærerne afgave gode Rapporter om deres forskjellige Arbeidsmarker. Evangeliet er i stadig Fremgang over hele Konferencen. I afvigte Vinter bleve 89 Medlemmer tillagte Menigheden, og de nære godt Haab angaaende Værkets Udbredelse i Fremtiden. I de fleste Grene have Brødrene god Anledning til at prædike, og Folket lytter med spændt Opmærksomhed til deres Tale. Øvrigheden er meget human, men vore værste Modstandere ere Præsterne; de søge at bruge al deres Magt for at hindre Værkets Fremgang.

I Vinterens Løb er der afholdt 187 Forsamlinger hos Fremmede paa Landet, og Brødrene, som arbeide for at udsprede Lys og Kundskab blandt Menneskene, have nu vendt tilbage til deres Arbeidsmarker i den Hensigt at fortsætte deres hellige Kald med endnu større Iver.

De gode Raad og Lærdomme, som bleve givne af Præsident K. Peterson og Br. Lund under deres korte Ophold her, have været til stor Velsignelse for os og ville fremdeles blive det, dersom vi efterleve dem.

Stockholms Konference er i stadigt Tiltagende. Den tæller nu 719 Medlemmer og er i alle Henseender i en ret god Forfatning. Udsigterne ere ret lovende for Fremtiden.

Eric Peterson.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhuus den 30te Mai 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Hermed fremsendes Mai Maaneds 2det Kvartal og 1ste Halvaars Rapport (for 1872).

Af medfølgende Rapporter fremgaaer, at 66 ere tillagte ved Daab i afvigte Vinter, og det er en Glæde for mig at sige, at Udsigterne for Evangeliets Fremme

ere gode; naar En adlyder Evangeliet, synes en Anden at være paa Beredelsens Vei til at følge Exemplet; saaledes have vi 3 mere, som ere døbte siden Rapporternes Udfærdigelse.

Den 3die Juni bliver det 15 Maaneder, siden De underrettede mig om, at jeg var blandt de Faa, valgt til at ledsage Dem hertil at arbeide i Evangeliets Tjeneste, og et Aar er nu henrunden, siden De betroede mig Ansvaret som Bestyrer af denne Konference. — Jeg kan ikke undlade at bringe Dem min skyldige Tak for den Tillid og Leilighed, De har skjenket mig til at udvikle mine svage Evner i Evangeliets Tjeneste. Jeg betragter min Stilling, som en uundværlig Skole, for min egen Uddannelse, og have mine ringe Bestræbelser bidraget til Guds Riges Fremme, er jeg taknemlig til Herren, hvis Redskab jeg har været.

I det svundne Aar ere her i Konferencen 123 blevne tillagte ved Daab, og det er en forøget Glæde at kunne sige, de ere Alle trofaste i deres Pagter, med Undtagelse af 2, som have vendt sig til Verdens Daarlighed igjen.

Missionærerne tilkomme samme Vidnesbyrd som tidligere; de ere flittige, saavelsom Brodrene af det lokale Præstedomme, og Enighed og Kappelyst til at fremme Evangeliet gjør sig gjældende, og uagtet det nu er en travl Aarstid for Folket, holdes dog adskillige Aftenforsamlinger.

Paa Grund af Omstændigheder har jeg løst Broder Anthon E. Carlson som Forstander i Randers, og beskikket Ældste H. Anderson i hans Sted.

Broder Carlson skal emigrere.

Haabende, at De har havt en fornøielig Tid paa Deres Reiser, og at disse Linier maae træffe Dem vel, og med en venlig Hilsen til Dem og Brodrene i Deres Omgivelse, forbliver jeg Deres i Pagten forbundne

Chr. Madsen.

Konferencemødet i Kristiania

den 25de og 26de Mai 1872.

Det var med meget lykkelige Følelser vore mange Søskende og nogle Venner, der staae udenfor vort Samfund, samledes til Konference her i Staden den 25de og 26de Mai, og vor Glæde forhøiedes end mere ved at have vore elskelige Brødre Knud Peterson og Anton Lund fra Kjøbenhavn iblandt os. Foruden disse to Zionsbrødre vare tillige følgende Brødre fra vort Hjem hiinsides Havet tilstede, nemlig Konferencepræsident J. C. A. Weibye og omreisende Ældste Mons Andersen.

Første Dag, vi vare forsamlede i det med Grønt og Blomster smukt dekorerede store Lokale, overlodes Tiden fornemlig til Missionærerne, der som sædvanlig aflagde Beretning om deres Virksomhed siden sidste Konference. De udtalte deres Tilfredshed med at agtes værdige at forkynde det glade Budskab for deres Landsmænd, og de vare paa de fleste Steder blevne venlig modtagne af Befolkningen og havde afholdt en Mængde Forsamlinger baade hos Fremmede og i de Helliges Huse. 56 ere blevne døbte i sidste Halvaar, og

hele Konferencen tæller 867 Medlemmer. Der er ikke saa ubetydelige Vanskeligheder forbundne med Evangeliets Forkyndelse i dette Klippeland, paa Grund af de lange Afstande mellem Huus og Huus, og dertil kommer, at Indbyggerne synes at have indsuget i deres Karakteer noget af deres Fjeldes Haardhed. Desuagtet ere Udsigterne, i Betragtning af vor ringe Arbeidsstyrke, temmelig gode. Folket sukker i dyb Fattigdom i dette Land, og de lavere Klasser have ondt ved at erhverve sig det Fornødne til Livets Ophold. Derfor seer man ogsaa, trods al Skriven i Aviserne derimod, at Emigrationen til Amerika voxer aarlig i en forbausende Grad, og i Aar tegner den til at ville blive endnu større end tidligere.

Ogsaa her har Processen mod Præsident Young bidraget betydelig til at henlede Opmærksomheden paa os, og Mange ere derved bragte til at undersøge vore Principer og Motiver noget nøiere. Vi maae sande Profeten Josephs Ord, at hvis man forfølger os, vil dette Værk voxe endnu mere.

Øvrighederne have i den senere Tid forulempet os endeel; men naar de gribe ind mod vore Brødre, skal man næsten altid finde, at Impulsen skriver sig fra en eller anden bigot Præst, som endnu ikke har brændt sine Fingre.

Anden Dag var vor store Sal aldeles fuld af Tilhørere, som med megen Andagt og Opmærksomhed lyttede til vore besøgende Brødres lærerige og opmuntrende Taler, og jeg betvivler ikke, at jo de fleste af de Tilstedeværende gik bort med det faste Forsæt at ville forbedre deres Vandel og holde sig Evangeliets Forskrifter mere efterretlige herefter end hidindtil.

Endnu maa tilføies, at Ældste Emil Røkleby ogsaa var tilstede i Konferencen; han var nemlig netop sluppen ud af Arresten i Drammen, hvor han var bleven underholdt paa Statens Regning med den styrkende men billige Kost Vand og Brød, fordi han havde døbt for Mange, eller, som han selv saa træffende svarte en af Byens Embedsmænd paa hans Spørgsmaal om Grunden til hans Arrestation, „fordi jeg har udøvet det nye Testamentes Love."

Mandagen den 27de samledes det arbeidende Præstedømme, ved hvilken Leilighed megen nyttig Lærdom og mange gode Instruxer bleve givne af Præsident Peterson og Ældste A. H. Lund.

Oluf Andersen.
Konferencens Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Den 27de Juni 1844.

Inden næste Nummer af vort Blad udkommer, have vi oplevet en af de vigtigste Dage i vor begivenhedsrige Historie, nemlig 27de Juni — den Dag paa hvilken vor elskede Profet og første Leder Joseph Smith og hans Broder Hyrum bleve myrdede. Hiin Dag var en epokegjørende Dag i Amerikas Historie; hiin Dag satte den stolteste og frieste Nation paa Jorden en Plet paa sit Banner, som ingensinde kan afvistes; hiin Dag brød Revolutionsarmeens Sønner det hellige Leibe, som deres Fædre havde offret Liv og Gods for, nemlig Religionsfriheden, som de saa

møisommeligt havde tilveiebragt, og som de med taknemlige Hjerter til alle gode Gavers Giver overantvordede Efterslægten som en hellig Arv. Ja hiin Dag flød det ædleste Blod, som har slaaet i nogen Mands Bryst i dette Aarhundrede, og Virkningen deraf var høist forskjellig i de to Leire — blandt de Sidste-Dages Hellige slog Efterretningen om dette forræderiske Mord ned som et Lyn og fyldte Alles Hjerter med dyb Sorg; blandt hele den øvrige Befolkning i Fristaterne, og tildeels ogsaa i Europa, udbrød der en ustandselig Jubel over den blodige Daad. Det mangfoldige Gange skuffede Haab om „Mormonismens" Undergang havde hiin Dag den bedste Udsigt til at blive realiseret. Hovedet var borte! Mesteraanden, der holdt det hele sammen, var sunken i Dødens Favn! Den stærke, organiserende Haand havde mistet sin Kraft for evig! Hvis man ikke nu seirede, kunde Seir aldrig naaes! og for at sikkre sig et fuldstændig heldigt Resultat, maatte hele Mormonfolket — Store og Smaa, Unge og Gamle — jages i Landflygtighed, ud i en hylende Ørk, hvor Ulve og Indianere kunde fuldende, hvad deres „civiliserede" Koleger havde saa grundig begyndt.

Denne sørgelige Begivenhed er saa ofte og saa gribende bleven skildret tidligere, at vi ved denne Leilighed kun føle os kaldede til at minde derom; men Et maa og skal siges — og kan aldrig siges for ofte — at hiin Dag fik Kirken forøget Kraft, og hiin Dag led Amerika en Rystelse i sin Grundvold, som det aldrig har forvundet og aldrig vil forvinde. At „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd" fik ny Stadfæstelse dengang, thi Blodet, som flød i Carthage hiin 27de Juni 1844, har givet dette Værk et mægtigt Stød fremad.

Alle vore Forudsigelser om „Mormonismens" Fremgang ere i Aarenes Løb blevne modtagne med Vantro, og vore Missionærer ere blevne latterliggjorte og haanede paa alle tænkelige Maader, men Fakta er det eneste Urokkelige her i Verden, og de lyse som en Baun paa Bjergets Tinde. Siden Josephs Mord have vi saagar nydt „den Ære" at faae en heel Armee sendt imod os, og Expeditionens ynkelige Udfald er velbekjendt for al Verden. Men ingensinde siden vor Fordrivelse fra Staterne har Haabet tilsmilet vore religiøse og politiske Opponenter saa skjønt som i Aar; Alting syntes at gaae saa fuldstændig efter Ønske, og alle Traadene vare samlede med saamegen Kløgt i deres egen Haand, at man umulig kunde tvivle paa et heldigt Resultat dennegang, og de nød allerede Seierens Triumfer forud, som fordum Danskerne, da de med saamegen Selvfølelse drog i Kamp med Ditmarskerne, der fik et saa sørgeligt Udfald; men ak og Vee! der var en mægtigere Haand end deres, som de havde ladt ude af Beregningen, og denne forpurrede deres Planer totalt, og det har atter bekræftet sig, at hvo som saaer Uret, høster Fortræd.

Hvad Beviser kræver Verden for at blive overtydet om, at Herren er med os? Hvad vil give Folket Tro paa, at „Mormonismen" ikke er af menneskelig Oprindelse? Hvad vil være istand til at aabne deres Øine for det Unyttige i at kæmpe mod denne Gjerning? Man skulde synes, at 42 Aars idelige Nederlag maatte bidrage Noget hertil, men de bestandige Tilløb, som prøves paany, have overbevist os om vor Feiltagelse i dette Stykke. Men kæmp kuns; engang skal hvert Knæ bøie sig for Hærskarernes Herre og anerkjende ham som Jordens Drot, og da, om ikke før, skal ogsaa hver Tunge erkjende, at „Mormonismen" var Herrens Værk, at Gud den Almægtige var dens Stifter og at den af Verden foragtede Flok var hans Eiendomsfolk.

Afløsning og Beskikkelse.

Eldste Eric Peterson er løst fra Præsidiet over Stockholms Konference, hvilken Bestilling han har indehavt de sidste tre Aar, og Eldste Mathias Nilsson er beskikket til at indtage hans Plads.

Eldste J. H. Jensen er løst fra Præsidiet over Aalborg Konference, hvor han har arbeidet som omreisende Eldste i to Aar og bestyret det sidste Aar, og Eldste Peter Christen Christensen er beskikket til at indtage hans Plads.

Eldste Anton H. Lund er løst fra sin Bestilling som Medhjælper i „Stjernens" Kontor, hvor han har virket det sidste Aar.

Eldste Poul Poulsen er løst fra sit Kald som omreisende Eldste i Aalborg Konference, hvor han har arbeidet det sidste Aar.

Ovennævnte Brødre ere alle fra Zion.

Eldste Nils Peter Petersen er løst fra Præsidiet over Odense Konference. Han har i $5^1/_2$ Aar arbeidet i forskjellige Stillinger som Missionær i Kjøbenhavns Konference og de sidste syv Maaneder bestyret Odense Konference.

Alle disse Brødre, som ere afløste med Tilladelse til at gaae hjem til Zion med første Emigration, have arbeidet med megen Flid og Trofasthed i deres respektive Stillinger og have vundet sig vor fuldkomne Tilfredshed, hvisaarsag vi ønske dem af Hjertet en heldig Reise og en lykkelig Fremtid i vort Hjem mellem Ephraims Bjerge.

K. Peterson,
Præsident over den Skand. Mission.

Uagtet den Tale af Præsident Young, som begynder dette Nr. først blev afholdt paa Konferencens syvende Dag, have vi besluttet at indrykke den idag, da vi ere overbeviste om, at de Hellige med Længsel ønske at høre fra deres elskede Leder efter hans lange Taushed.

Den 42de Aarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,

begyndt i Salt Lake City den 6te April 1872.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 261.)

Sjette Dag.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præsident George A. Smith.

Forsamlingen aabnedes Bøn af Eldste Lorenzo D. Young.

Ældste Robert F. Neslen fremstod. Han var glad ved at Guds Rige var organiseret paa Jorden til et vedvarende Gode for hele Menneskeslægten. Dette herlige Evangelium var istand til at bringe Menneskene Lyksalighed, men paa Grund af deres Fordærvelse havde de ikke høstet saa meget Gavn deraf, som de kunde. Taleren anførte forskjellige Skriftsteder, som antydede Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage. Den Kundskab, som de Sidste-Dages Hellige havde erholdt ved Lydighed til Kristi Evangelium, havde sat dem istand til at overvinde alle de Forfølgelser og Vanskeligheder, som de havde maattet gjennemgaae, og Resultatet af alt dette var, at vi idag saae i Utahs Dale et gudfrygtigt, flittigt og lykkeligt Folk. Vi saae ogsaa, at de gamle Profeters og Apostlers Forhaabninger og Forudsigelser begyndte at gaae i Opfyldelse. Han paaviste tillige, at Evangeliets Net samlede fra alle Kanter og bragte Modparterne sammen og skabte et ligeartet, forenet Folk; han sagde, at de Sidste-Dages Helliges Principper vilde blive udbredte over hele Verden og bevirke den almindelige Fred, som er omtalt i den hellige Skrift.

Derpaa fremstod Ældste H. B. Shipp. Han saae foran sig en Forsamling, der repræsenterede næsten enhver Nation; de vare indsamlede ifølge Guds Befaling. Han gjorde nogle Bemærkninger over de Sidste-Dages Helliges Indsamling, om Evangeliets stadige Fremgang og Storheden af dette Værk, samt den endelige Seir, Evangeliet vilde vinde paa Grund af dets Overlegenhed og Kraft. Principperne vilde blive mere og mere udbredte, eftersom de bleve satte i Udøvelse. Formanede de Hellige til at afholde sig fra alle de Laster, som vore Fjender havde forsøgt at indføre iblandt os for at lede de Unge og Uerfarne paa Afveie. — Sagde, at der var en Forjættelse til Jesu Kristi Kirkes Medlemmer at de skulde vide for dem selv om Lærdommen var af guddommelig Oprindelse eller ikke. Dette var et Løfte, som ingen af de saakaldte Kristne dristede sig til at give.

Ældste Edward Stevenson talte om Menneskets frie Villie, hvorved de kunde vælge enten det Gode eller det Onde, og paaviste hvorledes disse to Magter altid stræbte at lede Mennesket enten den ene Vei eller den anden. De Sidste-Dages Hellige stod paa den gode Side og vilde paa Grund heraf være et Middel i Herrens Haand til at udrydde den Ondskab, som nu oversvømmede Jorden. Guds Folk maa nødvendigvis lære Selvfornegtelse og Opoffrelse, thi kun de, der lære at beherske sig selv, kunne vente at regjere over Andre. — Omtalte Viisdomsordets Velsignelser. — Hentydede til Broder Joseph Smiths Profeti kort før hans Martyrdom, at de Hellige vilde blive nødte til at søge Ly i Klippebjergene og der voxe op til en mægtig Nation, og ligeledes til hans egen og Andres forestaaende Martyrdom.

Præsident George A. Smith bekjendtgjorde, at Ældste Daniel Garns Begravelse skulde foregaae fra dennes Bolig i Sugar House Ward, Mandag den 22de April; sagde at dette Dødsfald bragte til hans Erindring mange Tildragelser i Kirkens Historie, blandt hvilke han vilde nævne, at Profeten Joseph Smith engang blev reddet af Broder Garn.

Sluttedes med Bøn af Præsident Daniel H. Wells.

Søndag, Kl. 2 Eftmdg.

Aabnedes med Bøn af Ældste C. W. Penrose.

Herrens Nadvere nødes.

Ældste Reuben Miller sagde, at

han havde havt det Privilegium at samles med de Hellige i de sidste to og tyve Aar. Han havde annammet Evangeliet for tredive Aar siden og aldrig fortrudt det. Taleren bar Vidnesbyrd om, at da han havde adlydt Evangeliets første Principer, fik han Kundskab om sammes Sandhed ved Aabenbaring fra Herren, hvilket overbeviste ham om, at Joseph Smith ved guddommelig Inspiration var sat til at være en Leder for denne store og sidste Uddeling, og han frydede sig over at den samme Inspiration var bleven dem tildeel, som nu vare Kirkens Embedsmænd.

Eldste George Teasdale omtalte de gamle Profeters Forudsigelse om, at Herren vilde oprette sit Rige paa Jorden i de sidste Dage. Vi havde annammet Budskabet og Vidnesbyrdet om sammes Sandhed, og det gjaldt for os at være trofast indtil Enden, thi kun da vilde vi blive frelste. Et stort Arbeide var fuldbyrdet, og Mange sige, at det er Brigham Youngs store Kløgt, som opholder det Hele. Det, som Præsident Brigham Young har udført, er skeet ved guddommelig Aabenbaring. Hemmeligheden var, at Enhver havde Vidnesbyrd for sig selv og at de Sidste-Dages Helliges Arbeide var velsignet af Herren.

Eldste Milo Andrus hentydede til den Fred de Sidste-Dages Hellige nød nu, og de Omstændigheder, hvori de havde været stillede før, og sagde, at de burde sætte Pris paa denne Fred, medens de havde den. Det var saare let for Folket at komme til Kundskab, om vi vare Bedragere eller ikke, thi Evangeliet lover Enhver, som holder sig til dets Forskrifter, en fuld Overbevisning om Ægtheden af samme. — Han havde været Medlem af Kirken siden 1832 og havde aldrig angret, at han adlød samme. Sagde, at han ved en vis Leilighed i en af de Helliges Forsamlinger saae ligesom kløvne Ildtunger hvile over de Tilstedeværendes Hoveder, og mange af dem reiste sig op og talte i forskjellige Tungemaal og profeterede. Vidnede om dette Værks Organisation og Uopløselighed og om dets endelige Seir.

Eldste Orson Pratt sagde: „Jeg staaer ikke frem for denne Forsamling i den Hensigt at drøfte noget særegen Lærdomspunkt men da Tiden er overladt til mig, ønsker jeg i al Ydmyghed at bære mit Vidnesbyrd, angaaende Guddommeligheden af det Værk, som de Sidste-Dages Hellige have annammet. Nitten Aar gammel blev jeg Medlem af dette Samfund i Staten New York; næsten 42 Aar ere henrundne siden den Tid; jeg er opvoxet i og med denne Kirke, og jeg veed, at det er Guds Rige og Kirke; jeg mener de sidste Dages Kirke, som er omtalt af de gamle Profeter i Bibelen. Jeg veed, at Gud har oprettet dette sit Rige, og at denne Kirke blev organiseret ifølge hans udtrykkelige Befaling, at Dagen, paa hvilken den skulde organiseres, var bestemt ved Aabenbaring, at Kirkens Embedsmænd vare udnævnte paa samme Maade, og at ved Aabenbaring vare disse Mænds Pligter bleven dem tilsagte, samme Dag som Kirken blev organiseret. Jeg kan ogsaa bevidne, at denne Bog, kaldet Bibelen, er af guddommelig Oprindelse. Denne Overbevisning har jeg fra Herren, der har aabenbaret mig det, thi Ingen kan være overbevist om denne Bogs Ægthed uden ved Aabenbaring. Jeg veed ogsaa, at Mormons Bog er en hellig Optegnelse om det gamle Amerika fra en kort Tid efter Syndfloden og til omtrent to Tusinde sex hundrede Aar efter den Tid. Jeg veed, at forbunden med denne hellige Bog ere mange store og vigtige Profetier, aabenbarede fra Herren til Profeterne, som engang beboede dette Land. Jeg veed tillige, at vor Herre og Frelser

Jesus Kristus, hvem vi tilbede og tjene, og som vi anerkjende som vor Forløser, var ogsaa en Forløser for Urindbyggerne i dette Land, forsaavidt de adlød hans Befaling. Mormons Bog er den vestlige Halvkugles Bibel, ligesom det nye og gamle Testamente er den østlige Halvkugles; den ene er ligesaa hellig som den anden, og begge ere udgangne fra Herren, som har aabenbaret dem til en Række af Profeter og inspirerede Mænd. Gud har ikke alene oprettet sin Kirke i disse Dage, men ogsaa opreist Mænd, der ere fyldte med den Hellig-Aand, inspirerede fra Himlen ligesom de gamle Profeter, Seere og Aabenbarere fordum; og disse Mænd have ved den Hellig-Aands Ledelse erholdt direkte Aabenbaring til dette Rige, saa at vi ikke alene have den jødiske Optegnelse eller Bibelen, men tillige Optegnelsen om Urindvaanerne i Amerika eller Mormons Bog og andre inspirerede Skrifter samt levende Profeter i vore egne Dage til vor Oplysning, Veiledning og Belærelse angaaende vore Pligter, og til at udfolde for os de himmelske Principer, som ere nødvendige for os at efterleve i vort daglige Liv. Det er en overmaade herlig Ting at have saadan Kundskab og at have Fuldmagt til at bære Vidnesbyrd om Ting, vi ere saa fast overbeviste om.

Joseph Smith kjendte jeg, da han var en ung Mand. Jeg blev bekjendt med ham strax efter Mormons Bogs Oversættelse og Kirkens Oprettelse. Jeg boede hos ham i Uger og Maaneder, og jeg veed, ikke alene af hvad jeg saae og hørte, eller af hvad jeg med min egen naturlige Evne kunde fatte, men ved Aabenbaring fra Jesum Kristum, at han var en sand Herrens Profet. Jeg vil gaae endnu videre. Jeg veed ogsaa, at disse Mænd, som sidde her paa denne Forhøining, ere Herrens tolv Apostler, ordinerede af dem, som havde Myndighed ved Aabenbaring til at udføre denne Handling, og at de ere Herrens Tjenere, satte til at opbygge hans Rige paa Jorden. En Deel af deres Pligter er at udsprede Herrens Evangelium til alle Nationer, Tungemaal og Folk, først til Hedningerne indtil deres Tid er fuldkommen, saa de ikke skulde have nogen Undskyldning, og derpaa vil den Almægtige give dem Befaling til at forkynde Evangeliet for de adspredte Levninger af Jakob. Naar dette er skeet, vil Advarsels-Værket være tilende, og Herrens Hensigter for saavidt være fuldkommede, da vil hans Evangelium ophøre at blive forkyndt for Hedningerne, og Israels Indsamling vil begynde fra alle de fire Verdens Hjørner, Zion vil reise sig paa den vestlige Halvkugle i al sin Herlighed, Magt og Storhed, medens Jerusalem vil blive opbygget paa den østlige Halvkugle, iført Herrens Herlighed og Styrke. Da vil ikke Himlen være tillukket længer, men Sløret vil blive oprullet, og den store Mangfoldighed af hellige Væsener vil blive aabenbaret, de ville komme ned paa denne Klode og møde Herrens Hellige, og det evige Livs Morgen vil oprinde. Dette er i Korthed de Punkter, jeg ønsker at berøre i denne Eftermiddag.

Maa Herrens Velsignelse hvile over alle de Sidste-Dages Hellige, som ere forsamlede i denne Konference, tilligemed alle dem, der ere paa forskjellige Steder og som ikke have det Privilegium at være blandt os. Jeg nedbeder hans Velsignelse over alt hans Folk paa den ganske Jord, og maa Zion voxe og Herrens Herlighed være over os er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Præsident George A. Smith oplæste flere Navne paa Brødre, som vare kaldte til at være Missionærer i Territoriet; hvilket enstemmig anerkjendtes.

Derpaa henvendte han sig til Forsamlingen i følgende Ord:

Vi have stor Aarsag til at være taknemlige for den Fred, vi nyde. Ingen forsøger at knuse vore Vinduer, forstyrre vore Forsamlinger eller at mishandle os, som de have gjort tidligere paa mange Steder i Verden. Vor Pilgrimsvandring til, og vort fem og tyve aarige Arbeide her i Hjertet af dette store Kontinent har skaffet os et Hjem, hvor endog de saakaldte Kristnes Had og Forfølgelse, udsprungen af Uvidenhed og Forblindelse, ikke i nogen mærkelig Grad har været istand til at gjøre os nogen Fortræd. Uden at frygte for at blive besværede eller foruroligede kunne vi have vore Møder, Bønforsamlinger og Konferencer, og de Ældste kunne bære deres Vidnesbyrd — og jeg glæder mig i at høre dem, thi jeg veed, at det er Sandhed — at dette er Herrens Værk, som han har begyndt i disse sidste Dage — et Værk til Menneskeslægtens Befrielse fra den Trældom, Elendighed og Fornedrelse, hvori de vare nedsunkne. Jeg takker Herren, at jeg er deelagtig i dette Værk, at jeg er En blandt hans Tjenere til at arbeide under hans Ledelse og lægge en Grundvold i disse Dale til Gavn for hele Menneskeslægten, der ønsker at boe i Fred og religiøs Frihed, saa at Enhver kan have sit eget Viin- og Figentræ og kan dyrke og tilbede sin Gud uden at frygte Nogen. Vi takke Herren for alle disse Velsignelser, og vi forvente mange flere.

Vi ere ogsaa villige til at takke Herren, fordi der i vort Land endnu hersker Retskaffenhed og Ærlighed, og at Loven og de høiere Myndigheder ere upartiske. Vi prise Gud for alle disse Goder, og vi vide, at han vil bringe sit Folk fremad til Seir.

Taksigelse af Ældste William G. Young.

John Nicholson,
Konferencens Skriver.

Blandinger.

„Efter sin Hjemkomst til Utah agter Mr. Bates at sammenkalde en lovlig Grandjury i den Hensigt at anklage to eller tre af Mormonernes Overste for Overtrædelse af Anti-Polygamiloven af 1862, og derpaa lade dem indanke Sagen for Høiesteret. Dette vil give Mormonerne Leilighed til at benytte sig af en aldeles forglemt Paragraf af Traktaten mellem de Forenede Stater og Mexiko, afsluttet i Guadeloupe Hidalgo i Febr. 1848, ifølge hvilken Unionsregjeringen forpligtede sig til at lade Indbyggerne i alle de afstaaede Territorier nyde fuld Beskyttelse i Udøvelsen af deres respektive Troesbekjendelser, Ceremonier og Privilegier, ligesom tidligere under Mexiko, og paa Grundlag af denne Lovbestemmelse ville Mormonerne da forlange fuldstændig Beskyttelse. Der er al Sandsynlighed for, at Brigham Young og hans Tilhængere ved denne Paragraf ere beskyttede mod alle fremtidige Kongreslove, der søge at forbyde Udøvelsen af deres eiendommelige Skikke, og Hensigten med denne Plan er at faae Høiesterets Afgjørelse i dette Stykke. Skulde dette Mormonernes Haab gaae i Opfyldelse, er der ingen anden Maade at naae Polygami paa end at gjøre dets Ophævelse til Betingelse for Utahs Optagelse som Stat." („Detroit Tribune".)

Evangeliets Indflydelse paa Verdens Skjæbne.

Mangen Sjæl i mange Aar
Har i Mørket sukket;
Haabet om en Frihedsvaar
Syntes være slukket.
Livet var en øde Ørk
Uden Lædskedraabe,
Evigheden kold og mørk
Intet gav at haabe.

Lyset kom — og Trøst tilsidst
Bragtes de Fortrykte,
Haabets himmelsendte Gnist
Alles Hjerter søgte;
Mangen Sjæl, som før var tom,
Fyldtes da af Aanden;
Mange saae, at Babels Dom
Netop var forhaanden.

Ængstelig, og dog med Haab,
De i Pagten førtes;
Snart som Svar paa deres Raab
Herrens Stemme hørtes:
„Fly, mit Folk! Fra Babel fly,
„Før hun lægges øde;
„Hendes Synder naae mod Sky,
„Raabe mig imøde!"

Babel i sin Blindhed jog
Frelsens Bud af Landet,
Pagtens Folk i Ørken drog,
Verden blev forbandet,
Freden veg — og Vold og Død
Vil ei længer nøle,
Krig og Pest og alslags Nød
Vredens Børn vil føle.

Samler de adspredte Faar,
Førend Stormen kommer!
Endnu Døren aaben staaer,
Endnu er det Sommer.
Ei med tomme Ord og Raad
Værket vil forfremmes,
Men ved Midler og ved Daad
Villien kan fornemmes.

Hvilken herlig Dag, naar Alt
Er fuldbragt hernede,
Naar fra Himlen bliver kaldt:
„Zion, gjør Dig rede!
„Nu er min Betalingsdag!
„Nu Jeg kommer. — Amen!"
Naar med vældigt Tordenbrag
Babel falder sammen.

Ephraim City, Utah, Mai 1872.

C. C. A. Christensen.

Notits.

Der henligger paa Skandinaviens Stjernes Kontor et Brev for Mine Nilsen, affendt af Anne Katharine Hansen i Hyrum, Utah.

Dødsfald.

Broder P. C. Andersens Hustru Christine Marie er afgaaet ved Døden den 29de April 1872 i Moroni, Utah, i en Alder af 37 Aar. Hun var født i Vesterskov, Vaar Sogn, Danmark, blev Medlem af Kirken 1853, emigrerede til Utah i 1856 og efterlod ved sin tidlige Bortgang en sørgende Ægtefælle og sex Børn; hun var meget agtet og elsket af alle dem, der kjendte hende.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Halvaaret endende den 1ste Juni 1872.

Konferencer.	Grene	Høipræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	8		4	86	28	18	15	837	57	14		9	988
Aalborg . . .	3		2	47	13	6	7	523	67	14	1	4	598
Aarhuus . . .	5		1	57	14	28	12	457	66	11	5	7	569
Odense . . .	1			19	5	9		121	8	2		2	154
	17		7	209	60	61	34	1938	198	41	6	22	2309
Norge.													
Kristiania . .	7		2	79	24	33	12	717	56	28	7	10	867
Sverrig.													
Stockholm . .	8		1	36	21	27	11	623	89	30	2	1	719
Jønkøping . .	10		2	44	30	20	19	492	34	23			607
Skaane . . .	18		1	45	20	11	3	478	53	36	3	3	558
	36		4	125	71	58	33	1593	176	89	5	4	1884
Summa . . .	60		13	413	155	152	79	4248	430	158	18	36	5060

Indhold.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.